

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/283/2019
Identifikačné číslo spisu: 5311207386
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5311207386.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1) Y. U., nar. X.X.XXXX, bytom S. č. XXXX, S., 2) T. U., nar. X.X.XXXX, bytom S. č. XXXX, S., 3) Mgr. Y. M., rod. U., nar. XX.X.XXXX, bytom W. XXA, I. - U., S. republika, 4) L. A., rod. U., nar. X.XX.XXXX, bytom S. č. XXXX, S., 5) C. U., nar. XX.X.XXXX, bytom S. XXXX, S., všetci zastúpení JUDr. Ladislavom Ščurym, advokátom so sídlom Mierová 1725, Čadca, proti žalovaným: 1) H. M., nar. XX.X.XXXX, bytom M. č. XXX, A., zastúpený JUDr. Ivanom Hubkom, advokátom so sídlom Gaštanová 7/35, Žilina, 2) Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, IČO: 42 499 500, so sídlom Lazovná č. 63, Banská Bystrica, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Čadca po sp. zn. 5C/47/2011, o dovolaní žalobcov 1) až 5) proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. novembra 2018 sp. zn. 5Co/255/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný v 1) rade má voči žalobcom 1) až 5) nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovaný v 2) rade nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. októbra 2017 č.k. 5C/47/2011-456 vo výroku I. žalobu voči žalovanému 1) zamietol, vo výroku II. žalovanému 2) uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1) a 2) každému sumu po 18 000,- Eur a žalobcom 3) až 5) každému sumu po 6 000,- Eur v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku III. žalobu žalobcov 1), 3), 4) a 5) voči žalovanému 2) vo zvyšnej časti zamietol, vo výroku IV. žalobcom 1) až 5) priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému 2), o ktorej výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením súd prvej inštancie, vo výroku V. žalovanému 1) priznal náhradu trov konania voči žalobcom 1) až 5) v rozsahu 100% o ktorej výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením súd prvej inštancie a vo výroku VI. žalovanému 2) uložil povinnosť zaplatiť Okresnému súde Čadca súdny poplatok za návrh v sume 1 686,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobcovia 1) až 5) sa žalobou

domáhali voči žalovaným 1) a 2) náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 11 a § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorá im mala vzniknúť tak, že žalovaný 1) svojim konaním porušil dôležité povinnosti vyplývajúce z postavenia vodiča uložené v § 21 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. za ktoré konanie je trestne stíhaný OR PZ Žilina podľa uznesenia z 23.9.2009. Žalovaný 1) bol v čase dopravnej nehody zamestnancom žalovaného 2), resp. jeho právneho predchodcu, ktorým bolo Colné riaditeľstvo SR, pričom i dopravnú nehodu spôsobil počas služby na motorovom vozidle vo vlastníctve žalovaného 2). Žalovaný 1) viedol dňa 23.9.2009 motorové vozidlo L. E. EČV: ZA-XXX-BN, pričom pri zaraďovaní sa do jazdného pruhu v smere od Y. do Žiliny narazil do motocykla zn. Q., ktorý následkom nárazu odhodilo do nákladného motorového vozidla L. N. XXX s návesom EČV: D. XXX stojaceho na parkovisku po pravej strane v tesnej blízkosti krajnice, pričom vodič motocykla Mgr. T. U., syn žalobcov 1) a 2) a brat žalobcov 3) až 5), utrpel smrteľné zranenia, ktorým na mieste podľahol.

1.2. Súd prvej inštancie mal preukázanú aktívnu legitímáciu žalobcov na podanie žaloby, ktorú ustálil s poukazom na ustanovenia §§ 11 a 13 a § 116 Občianskeho zákonníka, keď na základe vykonaného dokazovania bolo nesporné, že dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k usmrteniu syna žalobcov 1) a 2) a brata žalobcov 3) až 5) zavinil žalovaný 1) ako vodič motorového vozidla pri plnení pracovných úloh ako zamestnanec žalovaného 2). Konaním vodiča - žalovaného 1) bola naplnená skutková podstata prečinu usmrtenia z nebanlivosti podľa § 143 ods. 1,2 Trestného zákona a jeho konaním došlo k neoprávnenému zásahu do práv žalobcov na ochranu osobnosti, konkrétne k zásahu do práv na súkromie, ako jedného z čiastkových osobnostných práv fyzickej osoby, ktorému poskytuje ochranu § 11 Občianskeho zákonníka. V posudzovanom prípade ide o zásah hlboký a nereparovateľný. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaný 1) dňa 23.9.2009 bol mimo služby (bol v služobnom pomere ako colník Colného riaditeľstva SR), práve naopak, v daný deň vykonával službu ako zamestnanec Colného riaditeľstva SR a bol v uniforme colníka. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade je vecne pasívne legitimovaným iba žalovaný 2), ako zamestnávateľ žalovaného 1), pre ktorého v čase dopravnej nehody ako vodič motorového vozidla plnil pracovné úlohy (k excesu nedošlo) a preto žalovaný 1) podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka sám za škodu nezodpovedá (jeho zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov tým dotknutá nie je). Preto súd prvej inštancie žalobu voči žalovanému 1) zamietol.

1.3. Pokiaľ ide o výšku priznanej nemajetkovej ujmy žalobcom súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že medzi zosnulým T. U. a jeho rodičmi i súrodencami boli silné sociálne, morálne a kultúrne vzťahy a, že bez akýchkoľvek pochybností nečakaným a šokujúcim úmrtím syna a brata žalobcov pri dopravnej nehode došlo k veľmi vážnej citovej ujme a k tak závažnému zásahu do práv na ochranu osobnosti, ktoré spočívajú v obmedzení súkromného a rodinného života, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemôže byť namieste. Súčasne pri určovaní a posudzovaní nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie prihliadol aj na iné konkrétne právoplatné rozhodnutia či už iných krajských súdov alebo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

1.4. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, súd prvej inštancie poukázal na to, že u žalobcov vo vzťahu k žalovanému 2) postupoval podľa § 255 ods. 1 CSP aj s prihliadnutím k tomu, že rozhodnutie o výške priznaného nároku záviselo od úvahy súdu. Rovnako tak postupoval aj vo vzťahu žalovaného 1) voči žalobcom, kedy priznal nárok na náhradu trov konania aj žalovanému 1). V tejto súvislosti uviedol, že nemohol konštatovať dôvod hodný osobitného zreteľa tak, ako to má na mysli ustanovenie § 257 CSP, nakoľko takýto prípad by bol daný vtedy, pokiaľ by žalobcovia aj po vyslovení predbežného právneho názoru súdu netrvali na podanej žalobe voči žalovanému 1). Pokiaľ však žalobcovia aj po vysvetlení zákonnej úpravy za daného stavu naďalej trvali na podanej žalobe (morálna stránka nároku voči žalovanému 1) nie je rozhodujúca), musia znášať dôsledky svojho rozhodnutia, čo nie je možné pričítať na ľarchu žalovaného 1), ktorý sa v danej veci tiež dal zastúpiť advokátom a od podania žaloby namietal svoju pasívnu legitímáciu.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov a žalovaného 2) rozsudkom z 27. novembra 2018 sp. zn. 5Co/255/2018 rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., IV. a V. potvrdil. V odvolaniach nenapadnutej časti ponechal prvoinštančný rozsudok „nedotknutý“. Žalovanému 1) priznal voči žalobcom 1), 2), 3), nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej

inštancie zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, vec správne právne posúdil, pričom odvolaniami napadnuté rozhodnutie zodpovedá aj zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Odvolatelia v podaných odvolaniach neuviedli skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať právne závery. Keďže sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil aj s odôvodnením prvoinštančného rozhodnutia, v jednotlivostiach naň poukázal.

2.1. Osobitne sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v otázke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1), keďže má za to, že žalovaný 1) ako vodič motorového vozidla, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda bol zamestnancom v tom čase Colného riaditeľstva SR, pričom dopravnú nehodu spôsobil v čase, kedy vykonával činnosť pre žalovaného 2) a plnil si svoje pracovné povinnosti. Uvedený záver je podporený aj prijatou judikatúrou, z ktorej vychádzal aj prvoinštančný súd pri svojom rozhodovaní.

2.2. Rovnako má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie podrobne posúdil a vyhodnotil aj otázku výšky priznanej nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti poukázal na to, že pri „stanovení peňažného zadost'učinenia platí v európskom deliktuálnom práve zásada, že v prípade objektívne podobných ujmy, by sa mali priznávať porovnateľné sumy, keďže priznanie diametrálne odlišných výšok odškodnenia v skutkovo a právne podobných prípadoch je nielen prejavom sudcovskej svojvôle, ale i porušením práva poškodeného (príp. škodcu) na spravodlivý súdny proces. V kontexte s touto zásadou postupoval i súd prvej inštancie, kedy zároveň vo svojom rozhodnutí poukázal na niektoré rozhodnutia súdov, ktorými bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej pozostalým smrťou blízkej osoby pri dopravnej nehode".

2.3. V súvislosti s priznanou náhradou trov konania žalovanému 1) voči žalobcom, odvolací súd uviedol, že napriek povahe prejednávanej veci, najmä s ohľadom na zásah do práv žalobcov, musí zhodne s prvoinštančným súdom konštatovať, že v danej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali použitie ustanovenia § 257 CSP. Smrť blízkej osoby je nemennou a nezvratiteľnou skutočnosťou, v dôsledku ktorej možno uznať osobitný charakter prejednávanej veci, hodný osobitného prístupu. Avšak v tejto konkrétnej veci na strane druhej stojí nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1), na ktorú skutočnosť je potrebné rovnako prihliadať, najmä ak žalobcovia boli v priebehu konania o tomto nedostatku a jeho dôsledkoch upovedomení a napriek tomu nedôvodne trvali na žalobe voči tomuto subjektu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1) až 5) (ďalej len „dovolatelia“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

3.1. Dovolanie v prvom rade odôvodnili právnou otázkou, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu doposiaľ vyriešená jednotne, a to: „Kto je povinný uhradiť náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 11 a nasl. OZ pozostalým, pri dopravnej nehode odsúdený vodič, prevádzkovateľ motorového vozidla, alebo obidvaja spoločne a nerozdielne?“. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2016 sp. zn. 3Cdo/301/2012 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 137/07 z 23. augusta 2007.

3.2. Vychádzajúc z obsahu podaného dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že dovolatelia prípustnosť dovolania vyvodzovali aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keď za doposiaľ neriešenú otázku zásadného právneho významu v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu označili otázku, či „Má súd pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahmi do oblastí súkromného a rodinného života vychádzať z porovnania s inými i keď obdobnými prípadmi, bez toho, aby prihliadal na vnútorné rozčlenenie osobnosti každej fyzickej osoby?“

3.3. Konečne, dovolatelia odvolaciemu súdu vytkli nesprávne právne posúdenie priznania náhrady trov konania, keď nezohľadnil okolnosti hodné osobitného zreteľa, v dôsledku ktorých nemalo byť žalovanému priznané právo na náhradu trov konania. Vyslovili názor, že s poukazom na ustanovenie § 257 CSP, je smrť blízkej osoby nemennou a nezvratiteľnou skutočnosťou, v dôsledku ktorej možno uznať osobitný charakter prejednávanej veci, hodný osobitného prístupu. Preto žiadali, aby odvolací súd vyriešil aj otázku zásadného právneho významu, a to, či „Je smrť blízkej osoby ako nemenná a nezvratiteľná skutočnosť, okolnosťou hodnou osobitného zreteľa v dôsledku ktorej nemá byť priznaná náhrada trov konania?“

3.4. Dovolatelia navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu

zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 1) vo vyjadrení k dovolaniu toto navrhol zamietnuť s tým, že ho považuje za účelové a právne nespôsobilé. V podrobnostiach žalovaný 1) v tomto vyjadrení poukazoval na všetky svoje predchádzajúce vyjadrenia, ktoré sú súčasťou spisu.

5. Žalobcovia vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 1) zotrvali na podanom dovolaní.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie ako neprípustné treba odmietnuť.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenie právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Ako je uvedené už v bode 3.1. odôvodnenia tohto rozhodnutia, dovolatelia v prvom rade vyvodzovali prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. c) CSP vzhľadom na nejednotnú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu v otázke, kto je povinný uhradiť náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka pozostalým pri dopravnej nehode, či odsúdený vodič, prevádzkovateľ motorového vozidla, alebo obidvaja spoločne a nerozdielne. Na podporu svojho tvrdenia o rozdielnosti rozhodovania o tejto otázke poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2016 sp. zn. 3Cdo/301/2012 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 137/07 z 23. augusta 2007.

8.1. Podľa ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka namiesto priameho škodcu za škodu zodpovedá právnická alebo fyzická osoba, ak bola škoda spôsobená pri činnosti priameho škodcu vykonávanej pre právnickú alebo fyzickú osobu ktoré ho na túto činnosť použili. To však neznamená, že osoby, ktoré škodu priamo spôsobili nezodpovedajú vôbec. V prípade, ak ide o činnosť osôb v pracovnoprávnom vzťahu, zákon *expressis verbis* ustanovuje, že zodpovednosť týchto osôb podľa pracovnoprávnych predpisov nie je dotknutá. V takom prípade ide však o zodpovednosť priameho škodcu vo vzťahu k právnickej osobe pre ktorú vykonával činnosť, a nie vo vzťahu k poškodenému. Pri uplatňovaní uvedenej zásady je právna teória i súdna prax jednotná, o čom svedčí nielen vyššie citované uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktoré poukázali samotní dovolatelia. V konaní vedenom pod sp. zn. 3Cdo/228/2012 najvyšší súd v rozhodnutí z 26. septembra 2013 vyslovil, že „Pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Pre posúdenie, či išlo o takúto činnosť je určujúca existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti“.

8.2. Pokiaľ rozdielnosť rozhodovania dovolateľmi nastolenej právnej otázky zásadného významu dovolacím súdom vyvodzovali s poukazom na rozsudok najvyššieho súdu z 31. marca 2016 sp. zn. 3Cdo/301/2012, dovolací súd poznamenáva, že citovaným rozsudkom najvyšší súd riešil inú právnu otázku (konkrétne otázku pasívnej vecnej legitímácie poisťovne v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej prevádzkou motorového vozidla) a tento rozsudok bol nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 695/2017-45 z 5. decembra 2018 zrušený.

8.3. Pokiaľ sa teda v danej veci odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v otázke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1), keďže mal za to, že žalovaný 1) ako vodič motorového vozidla, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda bol zamestnancom v tom čase Colného riaditeľstva SR, pričom dopravnú nehodu spôsobil preukázateľne pri výkone činnosti pre žalovaného 2), plnil si svoje pracovné (služobné) povinnosti, rešpektoval tak zásadu ustanovenú v § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto dovolanie neopodstatnene smeruje proti takému rozsudku odvolacieho

súdu, ktorý nespočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Vo vzťahu k výške náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovia prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 421 ods. 1, písm. b) CSP, keď nimi naformulovanú otázku zásadného právneho významu (tak ako je uvedená v bode 3.2. odôvodnenia tohto rozhodnutia) označili v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu za doposiaľ neriešenú. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/18/2016 z 22. júna 2016. Práve odkazom na uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu však dovolatelia vyvracajú opodstatnenosť nimi naformulovanej právnej otázky, keď v odôvodnení cit. rozhodnutia sa mimo iného uvádza, že „Na vyjadrenie intenzity ujmy, ktorú vyvolali zásahy do oblasti súkromného a rodinného života je nepostačujúce (paušálne) prirovnanie s inými i keď obdobnými prípadmi“. Z uvedeného je tak zrejmé, že dovolateľmi nastolená právna otázka už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená.

9.1. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu. Jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí. V prejednávanej veci je z rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, na odôvodnenie rozhodnutia ktorého v jednotlivostiach odkázal, zrejmé, že pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy súdy zohľadňovali intenzitu, rozsah a trvanie zásahu, taktiež zohľadňovali vzájomné vzťahy medzi žalobcami a zosnulým T. a len podporne poukázali aj na niektoré iné, konkrétne právoplatné rozhodnutia v obdobných veciach. Skutočnosť, že dovolatelia sa s vyčíslením primeranej náhrady odvolacím súdom nestotožňujú, sama o sebe nemôže byť spôsobilá založiť prípustnosť ich dovolania, ak odvolací súd pri jej zisťovaní vychádzal z kritérií zadaných ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

10. Podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

10.1. Vychádzajúc z cit. ustanovenia § 421 ods. 2 CSP je zrejmé, že dovolanie žalobcov proti rozsudku odvolacieho súdu v časti výroku o náhrade trov konania žalovanému 1), ktorá časť rozhodnutia má povahu uznesenia, je neprípustné.

11. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcov v časti, v ktorej namietali v otázke určenia vecnej pasívnej legitímácie v danom spore nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1, písm. c) CSP a v otázke výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy namietali nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1, písm. b) CSP, odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP a v časti v ktorej namietali v otázke náhrady trov konania žalovanému 1) nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

12. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.